

АНИ МОНЕВА НЕ!

chitanka.info

*Очите ми поглеждаха със блясък
до вчера, когато някой го уби.
Хей тъй, подхвърлиха им пясък
и никой не помисли, че боли.*

*Сега от мен се иска да прогледна.
Но мога ли сред тая шир от суета
със погледа си аз да не засегна
или да разпозная ранената душа?*

*Ръцете ми докосваха със нежност
до вчера, когато някой я уби.
Запратиха ги в сивата безбрежност,
а исках да оставя с тях следи.*

*Сега от мен се иска да погаля.
Но мога ли сред тая шир от суета,
да спра ръцете си, да не ударя,
или да не поискам да мъстя?*

*Сърцето ми говореше със шепот
до вчера, когато някой закрещя.
Хей тъй, посегнаха на моя трепет,
защото искаха и мойта тишина.*

*Сега от мен се иска да обичам.
Но мога ли сред тая шир от суета
да върна трепета на малкото момиче,
без да поискам и аз да изкрещя?*

*Това не стигна. Поискаха душата.
Започнаха да ровят в моя храм.
Не им харесвало каква ми е съдбата.
А, не! Извиках! Душата няма да си дам!*

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.